

Nordost Purple Flare USB

Immáron a harmadik Nordost USB kábel járt nálam, ezzel pedig a végére is értünk az amerikai kábelspecialista a számítógépek és konverterek közé szánt kábelcsaládja ismertetésének. Annak idején a Blue Heaven-el kezdtem, majd jött a csúcs Heimdall 2, most pedig a lefelé bővült kínálat belépő darabja, a Purple Flare következik.

Érdemes egy pillantást vetni a Nordost árképzésére. A Heimdall 2 jócskán kilóg felfelé az árával, míg a kék és a bíbor kábelek ára közel áll egymáshoz. A Blue Heaven-ből nincs 0.6 m-es hossz, ez a kábel 1 m-ről indul. A teljes USB kábel mezőny, bár nincs akkora választék a gyártók kínálatában, mint mondjuk összekötőkben, nagyon szoros és differenciált. Megfordult nálam jó pár ilyesfajta digitális kábel és a konklúzió, amit levontam, az volt, hogy jó USB kábelt sokkal nehezebb előállítani, mint jó összekötőt. Még a neves gyártók első próbálkozásai sem sikerültek mindig csont nélkül, erre pont a Blue Heaven az élő példa. Ugyan a Heimdall 2 sokkal jobban sikerült darab lett, tetszett is, de mit csináljon az, aki nem tud ennyit USB kábelre szánni? Nagyon megörültem hát a híreknek, hogy lesz a Nordostnak is „olcsó” USB kábele. A műszaki adatokból sokszor nem lehet következtetni a hangra, néha azonban sokatmondóak. A főbb különbségek a Purple Flare (PF) és a Blue Heaven (BH) között a következők: a PF-ről elmaradt Micro-Mono Filament szerkezet, cserébe a vezetők keresztmetszete 20-ról 28 AWG-re nőtt, a hatkilences tisztaságú ezüstözött rézvezetőket azonban megörökölte. A FEP külső szigetelés is megmaradt, így kijelenthető, hogy a Purple Flare kapott is valamit, meg nem is, az, hogy ezek hoztak a hangon, vagy nem, az majd kiderül. Vajon a teszt végére belilul a fejem az eredménytől, vagy nem? Lássuk!

A teszthezúttal egy micro USB véggel ellátott Nordostot használtam, amelyet egy **Hegel Super** DAC/fejhallgató erősítőhöz és egy számítógéphez csatlakoztattam. A tesztkörnyezet egy Windows 7-et futtató laptop, rajta a Foobar v1.3.7-es verziója (Wasapi event üzemmódban), a Hegelhez nem kellett meghajtóprogram, mindössze a Windows hangkártya beállításait kellett optimalizálni. A fejhallgató egy Audio Technica ATH-T500-as, míg a kontrollkábel egy Belkin volt. Hugh Laurie „Let them Talk” albumával indítottam a tesztet, de előtte 24 órás járatást kapott a Nordost. Már a „Saint James Infirmary” első néhány taktusán hallani lehetett, hogy a Purple Flare bizony zeneibb kábel, a részletek finomabbak, az előadás kontúrosabb, minden precízebb lett vele. Mindezt a bőgőn és a dobokon lehetett leginkább tetten érni: a bőgő húrjainak rezdülései több árnyalatban pompáztak, a felharmónikusok gazdagabb, cizelláltabb képet tártak elém. Míg a Belkinnel a dob omlósabb, lágyabb és maszatosabb volt, addig a Nordost új kábelével némiképp gyorsultak, tisztultak a lerakódások, precízebb hangképet adott a bíborba csomagolt kábel. Orientálódjunk kicsit az elektronikus(abb) zene vizeire: a Dead Can Dance legutóbbi albumát, az „Anastasis”-t hallgattam meg másodszorra. Először a Nordosttal, majd a Belkinnel. Meg is fordítanám a jellemzést: a Belkin tömörebb, zártabb hangot hallatott, a magas tartománya pedig kiabált, eltűnt a Nordoston tapasztalt simasága. A basszus is tömörödött, feldúsult a középtartomány, nyoma sem volt a Purple Flare levegősségének! Az „Anabasis” háttérében halható mesterséges madár csicsergések nagyon visszaszorultak a Belkinnel, a hangzás nyomulósabb, már-már erőszakosabb lett. A Nordosttal a hosszútávú zenehallgatás mindenképpen kiegyenlítettebb, finomabb élmény volt. Amélytartomány sokat tisztult, emiatt olybá tetszett, hogy több is. Az említett track végén a lecsengések is tisztábbak lettek, emiatt az élmény katartikusabbnak érződött. Santana zenéje következett harmadiknak, a „Shape Shifter”. A 24 bites, 44,1 kHz-es mintavételezésű anyag régóta a „tesztkörnyezet” része, nem volt ez másként most sem. „Mr. Szabó”-hoz fordulok, ugyan, nem segítene már eldönteni, jó kábel a Purple Flare? Felváltva, oda és vissza hallgattam ezt a számot a Belkinnel és a Bíborkával. Hasonló tapasztalatok értek itt is, mint korábban: a Belkin erőszakos nyomulása kisimult, lenyugodott, de a dinamika szerencsére nem csökkent, csupán a torzítások tűntek el a Nordost kábelével. Ez pedig jó jel, mert így kijelenthető, hogy a Flare koherensen viselkedik a próbált, többfajta zenei műfajon, amerikai létére pedig rácsafol a nyugodt, kiművelt karaktere, amely mégsem nélkülözi a hajtást: ugyanazt az ételt esszük, de más tálalásban! Micsoda különbség, igaz? Végezetül egy kis Gipsy Kings-et hallgattam, a „Roots”-ot. A „Como Ayer” basszusa telt és húsos, mint egy plus size modell melle dereka, de mégis szívesebben hallgatom ezt, mint a Belkin reszelősebb, rámenősebb szólamait. A lecsengések, a felbontás simaságával is meggyőzőbb a Nordost, úgy hallok mindent a felvételtől („Soledad”) hogy nem veszik részletorgiába a hangzás.

Nézegetem a gyártó leírását az USB kábelekről. Szembetűnik a változás, amit a Blue Heaven-nél olvasok: már nem készülnek különböző anyagokból az adat és a feszültség szálak. Az analóg RCA kábeleknél sem szokás a hideg és meleg pontot más-más vezetőlél készíteni. A Nordost is tanul, ahogy a jó pap is. Kapható természetesen hagyományos USB A-B csatlakozókkal szerelve is. Árbankedvező, jó hangú kábel kerekedett ki a történetből és ez így van jól...

Forgalmazó: **Audio Centrum**